

XLV. LETNIK
1925
4. ŠTEVILKA

LJUBLJANSKI
ZVON

MESEČNIK
ZA
KNJIŽEVNOST
IN PROSVETO

UREJUJE FRAN ALBRECHT / LAST IN ZALOŽBA «TISKOVNE ZADRUGE» V LJUBLJANI

Ferdo Kozak / Pesmi

Vinska

Hej, pijmo, le pijmo, saj vsi smo pijanci!
Po svoje srce vsak zaliva,
po svoje ga kaže, ko najbolj ga skriva —
Hej trčimo, znanci-neznanci!

Po ustih ti, sosed, otipal sem žilo:
pomalem ga sreblješ, tvoj jezik izbira,
za mizo življenja sediš rogovilo
in pamet — človeški napuh,
v svet božji ti okno odpira.

In tebi se kaplja, ki nisi je vreden,
po bradi nedolžna poceja —
požrešen si, bratec, pogled te srbi
le dokler ti trebuh pri srcu leži,
kjer blagrov ni zate — usiha i žeja.

Ta bližji mi je, ki po tleh ga razliva —
i dušo razsiplje neveden —
najdražji pa ti, ki srce ti je njiva;
tih z vincem zalivaš nevidne kali,
da pesmi ti roža priklje iz grla
in sladka, samotna v polnoč zadehti.

Ah peti, izpeti, kar v dnu se preliva,
goreti! — kot bil od ljubezni bi nerazodete
v daritev razkošno poslan.

Od solnca, ki nikdar oko ne uzre ga,
užgana ti žeja vso dušo razriva,
ob mlakah gasiš jo in v jasnih studencih
in kakor čebela si zvrhan, pijan
od sreče, od zlega, od vsega.

Hej pijmo, le pijmo, saj vsi smo pijanci!
Hej trčimo, znanci-neznanci!

Neznanki

Ah, koliko odbleskov se za kratek hip na naših src gladinah razgori,
kot bi se z daljnih potov nepoznanih solnc
utrnil nem pozdrav.

Ah, koliko trenutnih sreč nas kakor blisk vse razsvetli,
da zmedeni še tipamo v nebo z očmi,
ko že zastira pozabljenja jih usmev.

Tako glej, lega vse — vse česar izživeti dano ni,
v najgloblje hrame naših duš — zakladi mrtvi,
ki komaj v snu še najde k njim odmev bežečih dni.
Le kadar sredi strnjenih samot glas zemlje zazveni:
plamenov snopi na križpotih zagore,
razpenjajoči glorio bogastva tajnega do zvezd
in žgo srce —
ta bolno z sladki klas, ki večnosti zori.

Bojim se ur . . .

Bojim se ur — ne tistih, kadar v duši v jarkem se sijaju
razpno zavzetij slavnostnih šotori,
da sem kot tempelj ves od radostnih soglasij razsvetljen;
in kadar vse, kar cvetja zmorejo človeškega srca vrtovi,
od slastnega razkošja gnano v večno dlan razliva svoj najtišji sen.
Ne teh, bojim se ur, ko hlad pokoja pogasi visoki žar ekstaze
in se v nezgiben, zlat usmev zlijo notranjosti vodé:
takrat kot brat med brati rad bi segel v drago dlan
(zaradi doma in prijateljstva zemlje),
kot bel, strmeč oblak sem od ljubezni ves užgan,
pa od nevere slep ne vem, komu
bi izjecljal sladkost, ki mi duši srce.

Pismo

Vaš list mi vlil v srce je kapljo čistega veselja.
Imate dom — v desnici strmi
se vaša plaha je ročica odpočila;
vso kratko pot od danes v grob
ljubezni sla v brezčasja ognju je upokojila.
Hodite verno, nočem reči srečno,
(saj sreča je le pust fantom sebičnih src,
bojazen, ki rasti ukaze rada bi pred solncem skrila).
Bodite kakor roža, ki zaradi luči je svoj cvet razvila,
ki cela se v skrivnostne struge svoje vere je prelila
in ki brez nje in le brez nje bi omahnila, usahnila.